

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ændring af lov for Grønland om indførselsafgifter m. v.

(Lovforslag nr. 33. Fremsat 28/1 75. Første behandling 28/2 75. Betænkning 7/3 75. Anden behandling 11/3 75).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sættes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges med 114 stemmer mod 29.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Der er i udvalgets betænkning over denne sag gjort indstilling om, at udvalget vedbliver at bestå indtil samlingens slutning. Dersom ingen udtaler sig herimod, vil jeg betragte dette som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov for Grønland om forsyningsmæssige foranstaltninger.

(Lovforslag nr. 34. Fremsat 28/1 75. Første behandling 28/2 75. Anden behandling 11/3 75).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sættes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges enstemmig med 143 stemmer.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Eneste behandling af indstilling fra udvalget for forretningsordenen angående folketingets samtykke i henhold til grundlovens § 57. (Mogens Glistrup).

(Andre selvst. forslag nr. XXVIII. Fremsat 10/3 75 i betænkning fra udvalget for forretningsordenen).

Indstillingen sættes til forhandling.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Jeg skal gøre opmærksom på, at taletiderne er de i forretningsordenen fastsatte, dvs. 20 minutter for ordførere og 10 minutter for andre medlemmer.

Skytte (RV):

Denne sag har været behandlet i udvalget for forretningsordenen, der ved afgivelse af betænkning har delt sig i et mindretal, fremskridtspartiet, og et flertal, de øvrige i udvalget repræsenterede partier.

Idet jeg henviser til betænkningen, skal jeg på flertallets vegne anbefale, at folketinget fornyr sit samtykke efter grundlovens § 57 til den tiltale, der er rejst imod folketingsmedlem hr. Glistrup for overtrædelse af straffeloven, skattekontrolloven og kilde-skatteloven.

Kjærulff-Schmidt (FP):

På udvalgets mindretals vegne skal jeg indstille, at folketinget afslår justitsministerens anmodning.

Formålet med bestemmelsen i grundlovens § 57 er det væsentlige retssikkerhedshensyn, at oppositionspolitikere skal være beskyttet mod overgreb fra regeringsmagtens og administrationens side.

Grundloven rummer denne regel, fordi grundloven erkender, at der kan være tilfælde, hvor et folketingsmedlems immunitet ikke bør ophæves. Den politiske historie viser os, at der kan være perioder, hvor politi og retsvæsen bruges til politiske formål. Årene omkring socialdemokratiets opståen,

[Kjærulff Schmidt.]

brydningstiden indtil systemskiftet, årene under den tyske besættelse og retsopgøret efter besættelsen er nogle af de perioder.

Grundlovens § 57 skulle give folketinget mulighed for at forhindre, at overgreb rammer medlemmer af tinget. Der er altså ikke tale om, sådan som nogle har påstået, at fremskridtspartiet vil indføre særregler for et bestemt folketingsmedlem, men hvis immunitetsreglen overhovedet skal have nogen mening, hvis ikke reglen i realiteten kan ophæves, trækkes ud af grundloven, af et folketingsflertal, må folketingets medlemmer ved afstemningen være i deres gode ret til at foretage en selvstændig vurdering af spørgsmålet og stemme på grundlag af denne vurdering.

Når fremskridtspartiets gruppe stemmer nej, er det, fordi den retssag, der er rejst mod hr. Glistrup, efter vor bedste overbevisning alene tjener politiske formål og er gennemsyret af politiske hensyn.

Ja men har højesteret da ikke fastslået, at sagen ikke er politisk? Nej, højesteret har alene fastslået, at sagen efter højesterets vurdering ikke rejser sig af politiske forbrydelser og derfor ikke er politisk i retsplejelovens § 687' forstand. Højesteret har ved sin bedømmelse anlagt den snævrere mulige fortolkning af § 687, således som også professor Thøger Nielsen har påvist i en kronik i Berlingske Tidende i dag. Det siges således i højesteretskendelsen, at spørgsmålet om, hvorvidt politiske hensyn har haft indflydelse på sagens rejsning og sagens behandling, ikke findes at have betydning for afgørelsen af, om der foreligger en politisk lovovertrædelse. Derfor er højesterets kendelse også uden betydning for afgørelsen af immunitetsspørgsmålet.

Desværre har flere medlemmer af folketinget ifølge de sidste ugers avisdebat ikke forstået eller ikke villet forstå, at det er to forskellige ting, folketinget og højesteret skal tage stilling til. Jeg håber dog, at professor Alf Ross ved sin kronik i Berlingske Tidende den 25. februar har forklaret tingene så tydeligt, at folketingets medlemmer forstår, at man kan stemme imod immunitetsophævelsen uden at ville sætte højesteret ud af kraft.

Jeg vil derefter gennemgå nogle enkelte af de uendelige mange faktorer, der viser, at

denne retssag mod hr. Glistrup i bund og grund er politisk, at sagen på intet punkt hverken ved sin tilblivelse eller ved sin behandling svarer til noget som helst, der tidligere har foreligget for en dansk domstol, og at der er en nøje sammenhæng mellem sagens politiske karakter og dens usædvanlige aspekter.

Sagen er usædvanlig ved sin opståen. Den opstod præcis samtidig med den fremskridtsbevægelse, der nu i 4 år har påpeget de utrolig mange skævheder i samfundet, har påpeget den risiko, der ligger i den enorme bureaukratisering af hele samfundsmaskineriet, har påpeget det tyranni, befolkningen udsættes for fra den herskende klasse af embedsmænd, der efterhånden har tiltaget sig den reelle politiske magt i Danmark.

Sagen opstod præcis samtidig med, at fremskridtsbevægelsen opstod, og presset mod hr. Glistrup fra administration og anklagemyndighed er vokset i takt med, at fremskridtsbevægelsen voksede sig stærkere og påpegede, hvordan de mange samfundsskævheder bedst kan rettes op.

Er der noget menneske i Danmark, der for alvor tror, at sagen mod hr. Glistrup havde eksisteret, hvis ikke jorden var blevet slået væk under fødderne på de gamle partier ved den begivenhed den 30. januar 1971, der betød fremskridtsbevægelsens start?

Sagen er også usædvanlig ved sin udførelse. Skattesager behandles her i Danmark nu engang af de skattelignende myndigheder med ankemulighed til landsskatteret og domstole, men ved at rejse straffesag overlader man afgørelsen til en juridisk dommer og to sagligt aldeles ukyndige, men til gengæld vælgerforeningsudpegede domsmænd.

Var det en tilfældighed, at præsidenten for Københavns byret udtalte, at man naturligvis ikke kunne have fremskridtsfolk som domsmænd? Og er det en tilfældighed, at de to domsmænd, der er udpeget, har deres politiske ståsted i partier, hvis samfundssyn ligger langt fra fremskridtspartiets liberale og frisindede livsopfattelse?

Men ved at gøre sagen til en straffesag stik imod den normale fremgangsmåde i skattesager opnåede man samtidig, at hr. Glistrup skal være til stede i alle retsmøder, der berammes i de næste måske 2, 3 eller 5

[Kjærulff Schmidt.]

år. Var det en tilfældighed, der førte til, at man valgte en fremgangsmåde, der i meget vidt omfang vil afskære hr. Glistrup fra at udføre sin politiske gerning?

Sagen er også usædvanlig ved sit omfang. Ved at vælge det standpunkt, anklagemyndigheden har valgt, nemlig at så at sige alt, hvad hr. Glistrup har foretaget sig, siden han var lektor i skatteret på Københavns universitet, er ulovligt, har man samtidig tilrettelagt et system, der sikrer, at anklageskriftet kan fabrikeres op til præcis det omfang, der passer magthaverne.

En sag, der omfatter 3.000 anklagepunkter og foreløbig 50.000 sider bilag, kan formentlig uden vanskelighed udvides med andre 50.000 eller 100.000 sider bilag, hvis det skulle vise sig belejligt, og hvert enkelt af disse titusindvis af dokumenter tilbage fra de sidste 15 år kan man så endevende i årevis ved domstolene. Man stiler mod én eneste ting, nemlig at berøve folketetinget og fremskridtsbevægelsen den arbejdskraft, som vælgerne så stærkt har markeret at der er brug for i det politiske liv.

Sagen er også usædvanlig derved, at de konsekvenser, dommen til sin tid vil få, vil være særdeles ubehagelige. Dømmes hr. Glistrup, vil der være skabt risiko for et martyrium, som ingen her i landet kan være tjent med, hverken folketetinget, domstolene eller andre. Frifindes hr. Glistrup, vil dommen i uhyggelig grad virke nedbrydende for den sidste rest af respekt for myndigheder og domstole, der til den tid måtte være i behold. Man har sat en kost til at danse, som næsten ikke kan stoppes. Man har åbnet for konsekvenser, som både folketeting og domstole var bedst tjent med at undgå, så længe hr. Glistrup er medlem af folketetinget.

Sagen er usædvanlig ikke blot ved sin opståen, ved sin udførelse, ved sine konsekvenser og ved sit omfang. Den er også usædvanlig ved sit indhold. Dette anklageskrift er ikke som noget andet anklageskrift, der nogen sinde har været forelagt en dansk domstol. Kan det være en tilfældighed, at hvert eneste af de 3.000 anklagepunkter, som domstolene nu skal arbejde sig igennem i de kommende år, bygger på en ny og hidtil uprøvet juridisk teori? Er det mon en tilfældighed, at der ikke er ét eneste af anklagepunkterne, hvorom man kan sige: her er

tale om forhold, som er omtalt i loven eller i domspraksis i forvejen? Er det ikke afslørende for det, man vil med denne sag, at man nu efter 4 års overvejelser og efterforskning ikke har fundet ét eneste tilfælde, hvorom man kan sige: her har hr. Glistrup begået den og den forbrydelse, sådan som loven normalt fortolkes.

I stedet for at udarbejde et anklageskrift, der nøje opregner forhold, der normalt anses for at være strafbare, har man opfundet en teori, fiktionsteorien. Den teori kan gøre alt, hvad der ellers er lovligt, til ulovligt og omvendt. Burde det ikke få folketetinget til at tøve med at efterkomme anklagemyndighedens ønsker, når det af anklageskriftet så tydeligt fremgår, at tiltalen ikke bygger på politiets opdagelser under efterforskningsarbejdet, men ene og alene på en arbitrær, en vilkårlig og i heldigste fald en tvivlsom lovfortolkning?

I udvalget for forretningsordenen bad jeg om, at der kunne blive indhentet svar på et spørgsmål til justitsministeren om forståelsen af denne specielt til lejligheden konstruerede fiktionsteori. Men stik imod den måde, hvorpå alt arbejde ellers foregår i folketingsudvalgene, bestemte udvalgets flertal, at der ikke var adgang til at lade udvalget rette henvendelse til justitsministeren. Der var ikke ét medlem af udvalget, der kunne forklare eller gennemskue, hvad fiktionsteorien egentlig er for noget, og der var ikke ét medlem af udvalgets flertal, der var interesseret i at vide noget om, hvad det egentlig var, det drejede sig om. Der var ikke ét medlem af flertallet, der var interesseret i at kende det juridiske grundlag eller måske snarere manglende juridiske grundlag.

Efter mindretallets opfattelse strider det fundamentalt mod retssikkerheden, at et så omfattende anklageskrift mod et folketingsmedlem, baseret på helt ukendte og ganske løstlagte juridiske teorier, der er skabt alene til brug for denne sag, blot passerer gennem folketetinget, som om folketetinget var et ekspeditionskontor, uden at tinget eller udvalget for forretningsordenen udøver nogen som helst form for kritisk sans over for det, der forelægges. Også på dette punkt tør det nok siges, at sagens behandling er ganske usædvanlig og ganske ubetryggende.

Over for alt dette kan man selvfølgelig sige, at sagen mod hr. Glistrup jo nu vil

[Kjørulff-Schmidt.]

komme til at finde sin afgørelse ved domstolene, og at domstolene nok skal være egnede til at træffe en korrekt afgørelse. Men man må huske på, at domstole ikke er guddommelige institutioner, dommere er ikke overmennesker, men almindelige mennesker med menneskelige dyder og menneskelige laster. Kan man da forestille sig, at dommere og i særdeleshed vælgerforeningsudpegede domsmænd helt og aldeles kan abstrahere fra alt, hvad der er sagt, og alt, hvad der er sket i den politiske kamp her i Danmark i de sidste 4 år? Er det i det hele taget rimeligt at tro, at noget menneske i Danmark, der har fulgt med i 1970ernes politiske udvikling, kan være uvildig dommer i denne sag? Er det rimeligt at tro, at vi én gang for alle har opnået en sådan grad af retssikkerhed her i Danmark, at en domstolsafgørelse, der er påvirket af de politiske magtforhold, er aldeles utænkelig? Jeg tror, det vil være naivt at svare ja til disse spørgsmål.

Ledende politikere fra de gamle partier og embedsmænd har ved så mange lejligheder i skrift og tale bevist, at denne sag tillægges en enorm politisk betydning, som gør den ganske uegnet til prøvelse ved en dansk domstol.

Statsministerens grundlovstale i 1974 vil have prentet sig ind i dommernes bevidsthed. Statsadvokaten for særlig økonomisk kriminalitet har som bekendt udtalt sig om skyldspørgsålet, selv om han derved overtrådte loven. Rigsadvokaten er i en artikel i Berlingske Tidende i går ilet flertalspartierne til undsætning, uanset at det vist aldrig tidligere er sket, at en rigsadvokat så stærkt polemisk har blandet sig i en politisk debat om en retssag.

Fremskridtsbevægelsen har i de 4 år, den nu har eksisteret, vundet så stor tilslutning, at der er en betydelig mulighed for, at vort parti kan øve indflydelse på den samfundsudvikling, der på det ene område efter det andet er gledet de gamle politikere af hændene. Ved at øve denne indflydelse vil vi arbejde for at sikre det velfærdssamfund, som alvorligt er ved at blive undermineret af de gamle partiers lovgivning, der på ethvert område har medført skattetryk, restriktioner, opsvulmen af en offentlig sektor langt ud over, hvad Danmark har økonomiske og menneskelige ressourcer til.

Det er klart, at vor politik derved på væsentlige punkter bryder med den bureaukratiseringspolitik og den laden-stå-til-politik, der har præget folketinget op igennem 1960erne og 1970erne. Det er også forståeligt, at tryk avler modtryk. Derfor er retssagen mod hr. Glistrup forståelig ud fra politisk-historiske synsvinkler. Det er derfor også forståeligt, når en så fremtrædende repræsentant for de gamle partier som hr. Schlüter i den grad kan forvrænge sin egen sans for proportioner, at han kan få sig selv til at sige, som han gjorde det forleden, at denne sag måske er det vigtigste — det vigtigste — i dagens forvirrede Danmark, vigtigere end arbejdsløshedsbekæmpelsen, vigtigere end betalingsbalanceproblemer, vigtigere end begrænsning af den offentlige sektor. Måske det vigtigste i dagens forvirrede Danmark, sagde hr. Schlüter. Denne udtalelse er måske mere symptomatisk end nogen anden politikerudtalelse, der er faldet, fordi den viser rækkevidden af de modsætninger, der er fremkaldt ved fremskridtspartiets opståen.

Vi undgår nok ikke, at den sag, der er rejst mod hr. Glistrup, vil komme til at præge sidste halvdel af 1970ernes politiske historie, på samme måde som den har præget første halvdel af 1970erne. Det er simpelt hen vilkårene for en ny politisk bevægelse, der som fremskridtspartiet på så kort tid opnår så stor en tilslutning i befolkningen på grundlag af en ny politik.

Men på samme måde som vi i dag kan se, at folketingets flertal stemplede sig selv under provisorietidens lovgivning og stemplede sig selv ved gennemførelsen af kommunistlovene under krigen, på samme måde vil det stå klart, når 1970ernes politiske historie skal skrives, at her havde vi et folketingsflertal og en administration, der intet middel skyede for at kvæle en politisk bevægelse, hvis tilslutning i befolkningen udgør en trussel mod de magtkoncentrationer, der mere og mere har fjernet almindelige menneskers muligheder for at opnå indflydelse på samfundsudviklingen.

Det er på denne baggrund, fremskridtspartiet stemmer nej. De, der bedømmer tingene og begivenhederne isoleret og enkeltvis, vil næppe kunne forstå vor stemmeafgivning, men de, der erkender, at handlinger og begivenheder ikke må bedømmes løsre-

[Kjærulff Schmidt.]

vet, men må ses i en sammenhæng, i den sammenhæng, hvori de hører hjemme, vil erkende, at fremskridtspartiets folketingsmedlemmer kun kan følge deres samvittighed ved at stemme nej.

Boertmann (VS):

Jeg vil gerne knytte et par kommentarer til denne sag, fordi vi som bekendt ikke er medlemmer af det udvalg, der har behandlet den, og heller ikke har deltaget i udvalgsarbejdet af samme årsag.

Venstresocialisternes gruppe vil stemme for ophævelsen af hr. Glistrups immunitet, men vi vil samtidig pointere, at det ikke betyder, at vi er enige med flertallet i dets afvisning af, at sagen skulle være politisk. Selvfølgelig er sagen politisk.

Vi sympatiserer ikke med dem, der har mulighed for at udnytte lovgivningen på en sådan måde, at de på trods af store indtægter og formue kan undgå at betale skat, eller med dem, der indirekte stjæler fra lønarbejderne ved at udnytte de eksisterende skattelove og afskrivningsregler til det yderste. Det er jo ikke nogen hemmelighed, at det er dem med et indtægtsniveau, der er højere end deres daglige nødvendige forbrug, og dem, der har kapital under den ene eller den anden form, der har den store fordel af de love, der findes.

Det er ikke nogen tilfældighed, at vi har de love. Forleden forærede det store flertal i dette folketing milliarder af kroner til kapitalejerne ved at gribe ind i lønninger, pensioner og dyrtidsregulering. I morgen vedtager det samme flertal et sæt boliglove, der på kort sigt vil virke som et nyt milliardtilskud til kapitalejerne. Både socialdemokratiet og de borgerlige partier har såkaldt forbedrede afskrivningsregler på programmet. Og så ind fra højre kommer hr. Glistrup væltende og påviser, at det tynde lag retfærdighedsfernis, der er lagt over skattelovgivningen, ikke er andet end fernes.

Millionæren med nultrækprocenten er en provokation, en politisk provokation, fordi han ikke følger den del af spillets regler, der siger, at den slags år man stille med. Han kommer derved til at gennemhulle de borgerlige partiers og ikke mindst socialdemokratiets fraser om en såkaldt retfærdig økonomisk lovgivning. Derfor er det ham, man

retsforfølger nu, fordi han er blevet farlig for systemet.

Det er værd at lægge mærke til, at det ikke er alle de andre velstillede i dette samfund, alle dem, der før hr. Glistrup og lige nu udnytter lovene til det yderste. Det er også værd at lægge mærke til, at ingen har været at gøre noget ved de smuthuller, der findes i den økonomiske lovgivning. Hvorfor ikke? Det er da indlysende. Dette folketing kan ikke lovgive imod kapitalens fundamentale interesser, kapitalen har så effektive pressionsmidler over for folketinget, at det var uigennemførligt, selv om der var vilje til det.

Hr. Glistrup er altså med til at afsløre folketingets afmagt. Derfor skal han kaldes, og bl. a. derfor bliver hans sag politisk. Men vi er i øvrigt af den mening, at stort set hver eneste dom, der afsiges i de danske retssale, er politisk. De danske domstoles funktion er primært at beskytte det kapitalistiske system. Det er der ikke noget overraskende i. Når den private ejendomsret antastes, slås der hårdt ned. Når en dårligt betalt lønarbejder stjæler 400 kr. fra sin arbejdsgiver, bliver han dømt særlig hårdt, fordi han derved har brudt tillidsforholdet til den, der har købt hans arbejdskraft. Enhver, der har været domsmand i en dansk retssal, ved, at det forholder sig på den måde.

Vi har lige så lidt sympati for hr. Glistrups forretningsmetoder som for det system, der tillader dem, og vi har ingen illusioner om det retssystem, der skal tage stilling til hans sag. Men når man retsforfølger ham nu, er det selvfølgelig, fordi han er blevet besværlig for systemet, fordi han for tydeligt demonstrerer, hvordan systemet kan udnyttes af de besiddende i dette såkaldte samfund.

Selv om sagen er politisk, kan vi dog ikke på forhånd udelukke, at gældende lov er overtrådt. Derfor stemmer vi for ophævelsen af hr. Glistrups immunitet.

Voigt (FP):

Jeg vil starte med at citere fra Fyns Tidende i går, den 12. marts, hvor cand. theol. Kaj Kjær-Hansen udtaler følgende:

„Det er forfriskende at møde mennesker, som kæmper for deres ideer med åben pande og rene våben. Et sådant møde er velgørende, uanset om man sympatiserer med de pågældendes ideer. Ja, selv dem, som kæm-

[Voigt.]

per for et mål, som er diametralt modsat af ens eget, kan man kun respektere, når kampen føres i ærlighedens og redelighedens navn uden at fordække og camouflere ens metoder og målsætning.“

Det var i sandhedens navn saglige og kloge ord, lad det være sagt her i en god stund.

Når det er sagt, så kan man spørge: hvorfor står jeg her i dag på denne talerstol? Jo, det gør jeg da, fordi denne sag er politisk, for ellers stod jeg her jo ikke. Jeg står her, fordi hr. Glistrup en kold januar dag i tv fortalte befolkningen, hvor tåbeligt det system, vi lever under, er. Jeg sagde til mig selv: det kan ikke være rigtigt, at nogle skal slippe for at betale skat, når andre er tynget i knæ af skattetrykket. Et sådant system er uholdbart, uretfærdigt, uanstændigt og direkte skadeligt for tilliden til vore folkevalgte, som har fabrikeret disse love. Når nogle i den grad, fordi de har kløgt og indsigt i lovene, og her tænker jeg naturligvis på lovgiverne, kan narre de mindre kloge, så er der noget galt, og det må kunne ændres. Når man prøver at sætte sig ind i sagen og får at vide, at masser af sagførere, lærere, fabrikanter, direktører, store olieselskaber og andre velbjærgede i tusindvis udnytter lovenes elendige fabrikation, og får at vide, at en hr. Glistrup hele vejen op igennem 1960'erne har sendt den ene skrivelse efter den anden til de siddende finansministre og ikke så meget som har fået et komma som svar på sin venlighed ved at påpege hullerne i vort skattesystem, ja, så må man slå korsets tegn og anræbe de højere magter om hjælp. Man spørger også sig selv: mon ikke det er strafbart for politikerne at lave love, der kan omgås af dem, som er klogere end politikerne og embedsmændene? Man spørger også sig selv: mon ikke de vågner op? Og gør de det? Nej, de slumrer blot videre og fortsætter i samme spor. Nå ja, en finansminister gik af, men hvad hjalp det? Intet som helst.

Så begynder man at tænke, og selv om mange af de ærede medlemmer i dette høje ting ikke rigtig vil tro det, så mener jeg bestemt, at jeg kan tænke, trods det at jeg kun har gået i stråttækt skole og ikke er cand. polit., som dette ting er spækket med. Man prøver at gøre op med sig selv og spørger sig

selv: kan der da ikke gøres noget ved dette system? Man skriver i al sin afmægtighed læserbreve til dagspressen og beder politikerne lave systemet om. Ingen gider svare. Hvad gør man så? Ja, man tænker videre, så godt man formår, og kommer frem til, at man selv må gøre noget ved det. Man skriver til den fæle sagfører, Mogens Glistrup, og beder ham om at gå ind i politik og hjælpe til med at få lovene lavet om, og den fæle sagfører svarer tilbage: jeg takker for Deres henvendelse og kan forsikre Dem for, at jeg vil gøre alt, hvad der er muligt, for at få fodfæste blandt gammelpolitikerne på Christiansborg.

Senere erfarer man så, at ingen vil have denne mand, der for åben skjærm har sagt: jeg har en trækprocent på nul, fordi lovene er sådan udformet, at de ikke er klare nok, at de er til at gennemhulle, at de simpelt hen er utroligt mangelfulde. Pludselig finder denne fæle sagfører på, at han vil starte et nyt parti med det formål først og fremmest at bekæmpe det tåbelige skattesystem og ikke mindst skrive lovene om, så en ganske almindelig borger uden en højere uddannelse kan forstå dem. Man tænker så: nu bliver de gamle sære mænd da gale, når sådan en fæl sagfører, som ikke betaler skat, starter et nyt parti. Og man tænker selv: hvorfor skal man snakke med en hoven kontorassistent, hvis det kunne blive muligt at hviske statsministeren et par kloge sandheder i øret? Man melder sig så under fanerne ved denne fæle mand og går med ind i fremskridtsbevægelsen for at lave systemet om med risiko for at blive miljøskadet i denne akademikerinstitution, som folketinget efterhånden har udviklet sig til at blive.

Da galluptal pludselig med stor hast viser, at denne bevægelse, fremskridtsbevægelsen, har stor tilslutning blandt befolkningen, stikker de gamle sære mænd hovederne sammen og siger: ja men han er jo skatte snyder, ham kan vi da ikke have her i folketinget, og den største hetz i Danmarks historie begynder. Politikerne, pressen og retssystemet går i gang og forsøger at knuse denne politiske starut. Jeg skal undlade fra dette høje tings talerstol at referere, hvad man kalder ham, idet næstformanden så med god ret kunne fratage mig ordet, og det ville jeg nødig udsættes for.

Men det lykkedes ikke at standse ham.

[Voigt.]

Han kom ind i folketinget med stor styrke, er her stadig, forbliver her og vil fortsat sammen med mange hundrede tusinde danske borgere kæmpe imod de gamle sære mænd og det gammeldags system, de lever under.

En enig gruppe vil bl. a. ud fra det, jeg her har nævnt, til hver en tid hævde, at denne sag er klart politisk, lige så klart som dette høje tings formand hedder hr. Karl Skytte. Uanset hvor meget de ærede medlemmer, specielt hr. Schlüter og hr. Ninn-Hansen og ikke mindst det højtærede medlem hr. Hilmar Baunsgaard i samråd med den samlede presse og tv forsøger at forklare befolkningen noget andet, så er vi hamrende ligeglade. Vi kunne aldrig finde på at forsøge at ændre vor mening, et synspunkt, vi er stolte af.

Måtte de besindige medlemmer af dette høje ting dog komme til fornuft og indse, at hr. Glistrups sag er politisk.

Wamberg (FP):

Som bekendt anvender anklagemyndigheden statsautoriseret revisor Lundgaard Andersen til at revidere hr. Glistrups regnskaber. I foråret 1973 besværede en af mine mangeårige klienter sig over, hvorledes han blev flået af skattemyndighederne og derfor overvejede at flytte sine virksomheder til udlandet. Jeg anbefalede ham at søge hr. Glistrups assistance, så han på lovlig vis kunne slippe noget billigere. Senere fortalte denne klient mig, at han havde fulgt mit råd efter at have spurgt sin gamle skolekammerat og mangeårige gode ven, Lundgaard Andersen, om en pæn mand, som han anså sig selv for at være, kunne gå til hr. Glistrup, en mand, der blev skrevet så meget skidt om i aviserne. Dertil havde Lundgaard Andersen svaret: du har aldrig fået noget bedre råd. Nu har jeg haft 40 mand heltidsbeskæftiget over et år med at kulegrave Glistrups regnskaber for de sidste 20 år, og efter min bedste overbevisning som statsautoriseret revisor kan der ikke sættes en plet på Glistrups regnskaber, så du kan ikke søge ham hurtigt nok.

Lundgaard Andersen havde næppe givet en god gammel ven dette råd, hvis der havde været noget grundlag for den sag, der er blevet rejst.

Hvis sagen mod hr. Glistrup virkelig var så alvorlig, som den blev lagt op fra starten efter daværende justitsminister K. Axel Nielsens ordre i 1972, hvor politiet foretog ransagelse og beslaglæggelser både på hr. Glistrups kontor og på hans private bopæl, og hvor samtlige offentlige medier blev brugt til at udbasunere for den undrende befolkning sigtelserne om skattesvig, åger, bedrageri med meget mere, så måtte det undre store dele af den samme befolkning, at den sigtede aldrig blev fængslet for sine påståede grove forbrydelser, som det ellers gøres i den slags sager. Nok så og læste man — særlig når fremskridtspartiets gallupstal steg — hvilken skrækkelig forbryder hr. Glistrup og alle hans tilhængere var, men fængsling kom aldrig på tale, og beskyldningerne forblev sigtelser, der kun blev gentaget i stor opsætning ved passende lejligheder, som f. eks. op til valget i 1973 og op til kommune- og amtsrådsvalgene i 1974.

Først da hr. Poul Hartling i maj 1974 havde besluttet sig til et junivalg og derfor havde brug for et våben imod fremskridtspartiet, blev der i al hast fabrikeret et såkaldt anlageskrift, der resulterede i, at sigtelserne blev til anklager. Dette til trods for at rigsadvokaten så sent som i går oplyste, at anklagerne imod hr. Glistrup omhandlede, hvad rigsadvokaten havde beskæftiget sig med helt fra 1964 og indtil nu.

Ved undladelse af fængsling tillod man i øvrigt, at hr. Glistrup fortsatte sin påståede forbryderiske virksomhed, en virksomhed, der fortsætter den dag i dag med det resultat, at den påståede millionsvindel stadig vokser.

Det må også undre, at man imod al praksis i forbindelse med sådanne påståede grove forbrydelser standsede retssagen, da valg blev udskrevet den 5. december 1974, selv om det udlægges som venlighed, hvad ingen skal lastes for. Det er imidlertid nærliggende at drage den slutning: kan sagen stoppes i nogle måneder, hvorfor så ikke stoppe den, til hr. Glistrup ikke længer er medlem af folketinget? Og det mener de øvrige partier jo ikke varer så længe, for det er en sådan udsættelse og alene en sådan udsættelse af strafforfølgelsen, som immunitetsspørgsmålet drejer sig om, og ikke et spørgsmål om at unddrage den almindelige borger hr. Glistrup fra retsforfølgelse, der i

[Wamberg.]

øvrigt uden immunitetsophævelse kunne foregå i landsskatteretten, men så kunne sagen imod ham selvfølgelig ikke anvendes som politisk våben.

Tankevækkende er det også, at sigtelserne for bedrageri og åger, der i allerhøjeste grad havde været brugt til at piske stemningen op også blandt dette tings medlemmer, først blev frafaldet, efter at folketinget havde ophævet hr. Glistrups immunitet den 12. juni 1974.

Mange af dette tings medlemmer har i tide og utide ganske rigtigt hævdet: ved at stemme ja til ophævelsen af hr. Glistrups immunitet dømmer vi ham ikke. Men de samme medlemmer generer sig ikke for groft at udnytte denne sag politisk, ikke alene over for hr. Glistrup, men også over for resten af fremskridtspartiets medlemmer af dette ting og dermed over for de vælgere, der har stemt på os. Vi er pariaer, mindre værdige og uegnede som samarbejdspartnere for en regering, så længe sagen imod hr. Glistrup verserer. Og vi fandtes ikke værdige til at regnes lige med tingets øvrige medlemmer, da der skulle tælles sammen, hvor mange der ville støtte hr. Poul Hartling den 11. februar. Kun ved at undlade at medregne vore 24 mandater lykkedes det hr. Poul Hartling at bringe det antal mandater i dette ting, der havde peget på ham ved den sidste runde hos dronningen, ned under det antal, der havde peget på hr. Anker Jørgensen.

At der politisk pines alt det ud af sagen mod hr. Glistrup, som er menneskeligt muligt, har vi alle kunnet følge gennem hr. Schlüters, hr. Lembourns, fru Nathalie Linds og mange andres urimelige og usaglige indlæg i aviserne de sidste uger, rettet imod fremskridtspartiet i almindelighed og hr. Glistrup i særdeleshed. Selv om sagen er dybt alvorlig, kan man imidlertid mere sig over, at i hvert fald de konservatives persongalleri, der lader sig bruge i kampagnen imod os, nu synes at have nået bunden, når

man, som det kunne læses i Berlingske Tidende i tirsdags, må ty til brug af et indlæg fra borgmesterinden i Gentofte.

Det må beklages dybt, at vi i dag formentlig må undvære et indlæg af et medlem fra et andet parti, som det, hr. Poul Westergaard fra retsforbundet var fair nok til at fremføre den 12. juni 1974, da spørgsmålet om hr. Glistrups immunitet første gang blev behandlet. Der er utvivlsomt nogle i de øvrige partier, der gerne ville følge hans eksempel. Desværre må man tvivle på, at de tør, eller at deres partier tillader dem at handle efter deres overbevisning.

Hæves hr. Glistrups immunitet i dag, vil det være tredje gang inden for et år, at dette ting uden folkeafstemning ophæver grundlovens § 57. En af de begrundelser, der benyttes af flertallet af tingets medlemmer for at stemme ja til ophævelsen af hr. Glistrups immunitet, er, at sådan gør vi jo altid, når justitsministeriet anmoder os om det. Men der må dog ind imellem være sager, hvor folketinget ikke bare skal være et ekspeditionskontor for anklagemyndigheden. Sagen imod hr. Glistrup er så helt forskellig fra de sager om ophævelse af et medlems immunitet, folketinget sædvanligvis stilles over for.

Lige så lidt som nogen vil bestride højesterets ret til at dømme, som højesteret finder det rigtigt, lige så lidt er der nogen, der kan bestride, at det, der skal stemmes om her, er et rent politisk anliggende, det alene tilkommer folketinget at træffe afgørelse i. Hvis denne afgørelse ikke bliver et utvetydigt nej til at ophæve immuniteten, vil historiens dom blive hård over dette tings medlemmer.

Poulsgaard (FP):

Der er allerede sagt meget af mine partifæller, som jeg er fuldstændig enig i. Jeg skal ikke gøre debatten lang, jeg vil bare nævne, hr. Glistrup ved sidste valg fik over 27.000 personlige stemmer. Hvor mange af dette tings høje medlemmer opnår dette tal,

[Poulsgaard.]

uanset vælgerne vidste, at denne sag hang over hovedet på ham? Det viser en tillid i den kreds han var opstillet i, som ikke kommer mange til gode, der ikke kan pynte sig med en statsministertitel.

Jeg ville ønske, at dette høje tings medlemmer ville tage med mig rundt på møder ude omkring i landet. Så ville de opdage, at det, de er ved at begå her, det er ikke det, flertallet af vælgerne ønsker. Vælgerne ønsker, at hr. Glistrups evner skal bruges i dette ting til at udføre det arbejde, som vi har brug for, at vi får skabt en nytænkning. Der er så småt begyndt at spire et frø i sinde hos de andre partier. Det frø må ikke kvæles af nogle kolde juridiske paragraffer.

Tusindvis af arbejds mænd, små erhvervsdrivende, og hvad de ellers er, ganske almindelige borgere, har den samme følelse: de her kolde juraparagraffer kvæler alt. Borgerne opgiver simpelt hen på halvvejen, for de kan ikke finde ud af noget som helst. De opgiver på grund af alle de kolde paragraffer. Hr. Glistrup har styrke, og han har mod. Hvor længe han kan holde til det, ved jeg ikke. Men én ting kan jeg love jer: enten I får Glistrup dømt eller ej, så er fremskridtspartiet kommet for at blive, og vi skal nok sejre.

Erlendsson (FP):

Hvad jeg vil sige her, vil tingets medlemmer måske finde lidt usædvanligt; det håber jeg i hvert fald. Det er lidt spekulationer om, hvordan en krig starter, og hvordan en krig sluttet.

Det er sagt meget ofte, at det er lettere at starte en krig end at genoprette freden, og ofte skyldes det en psykisk kortslutning hos en topfigur, at en krig kommer i gang. Jeg tror, det var tilfældet, da vi indviklede os i den ulykkelige krig i 1863. Det er senere erklæret, at daværende statsminister Monrad var en psykisk instabil person; man har specielle lægelige diagnoser for hans tilstand.

At denne krig kom i gang her, hvad enten man vil kalde det en varm krig eller en kold krig, tror jeg også havde forbindelse med, at den, der startede den, var i en meget, skal vi sige stresset position. Det var en overarbejdet finansminister, som reagerede spontant 10 minutter efter den provokation, der mo-

rede nogle og forskrækkede andre, i hvert fald forskrækkede daværende finansminister Poul Møller meget voldsomt.

Havde ministeren bevaret roen og sat sig roligt ned for at gennemtænke problemet, tror jeg forløbet ville være blevet noget anderledes. Jeg har set to udtalelser af daværende finansminister Poul Møller, som kunne tyde på, at han ved nærmere eftertanke ville have handlet anderledes end dengang, han startede den store politiske hetz imod hr. Glistrup.

Første gang var i dagbladet Børsen den 24. juli sidste år, hvor hr. Poul Møller, ganske vist straks benægter, at det er en politisk sag, idet han siger, at der ingen politik er i den sag, men derefter tilføjer, at det er en affære, der burde have været afgjort af skattemyndighederne allerede i 1960'erne. Skatterådet i Lyngby-Søllerød, der dengang havde hr. Jens Peter Jensen som formand, skulle simpelt hen have forhøjet hr. Glistrups indtægt, på samme måde som man gør det over for os andre. Så kunne hr. Glistrup selv være gået til landsskatteretten og eventuelt senere have appelleret en landskatteretskendelse.

Ja, men set på denne baggrund, er det da ikke en besynderlig form, retsforfølgningen imod hr. Glistrup har taget? Med denne erkendelse fra en af hovedpersonerne i den sag, der nu pågår imod hr. Glistrup, var det da ikke til rolige overvejelser for dem, som nu støtter en fremgangsmåde, som hr. Poul Møller åbenbart finder irrelevant nu? Var det ikke en ting at tage op for de partier, der her tænker i dag atter at støtte en immunitetsophævelse for hr. Glistrup på et grundlag, som i hvert fald af en af sagens hovedpersoner, synes jeg, efter det jeg har citeret, må være irrelevant?

Eva Rothenborg (FP):

Man har fremført de mærkeligste synspunkter i immunitetssagen, både til fremskridtspartiets gruppe direkte og om fremskridtspartiets gruppes indstilling i presse og i andre massemedier. Sagen blev forsøgt gjort til politisk handelsvare under regeringskrisen, hvad sikkert hr. Stetter kan huske. Hvis vi ville opgave at stemme imod ophævelsen af immuniteten, ville man allernådigst overveje at inddrage os i forhandlingerne. Og da vi afslog, blev vi offentligt

[Eva Rothenborg.]

stemplet som asociale og retsundergravende på grund af denne holdning.

Aviserne har flydt over med såvel saglige som usaglige debatindlæg i Glistrupsagen. Bl. a. har såvel advokaten hr. Schlüter og den tidligere justitsminister hak i hæl sammenholdt Glistrupsagen med Normannssagen, og fru Nathalie Lind hævdede patetisk, at hr. Glistrup vel ikke skulle stilles anderledes end en hvilken som helst hr. Petersen i dette land.

Her er vi vel i bund og grund ved et kernepunkt. Hvis nemlig hr. Glistrup havde kørt bil og overtrådt to alvorlige paragraffer i færdselsloven og dermed invalideret et andet menneske, eller hvis hr. Glistrup havde voldført folketingsportnerens kone, eller hvis hr. Glistrup havde stjålet marcipanbrød i folketingets kiosk, så var der ikke én eneste af fremskridtsgruppen, inklusive hr. Glistrup selv, der ville have stemt imod ophævelse af immuniteten. Men det har hr. Glistrup ikke; det, hr. Glistrup har gjort, er at offentliggøre den råddenskab, der er indeholdt i vort skattesystem, som er lovgivet af netop de politikere og gennem en årrække benyttet, for ikke at sige udnyttet, af netop de politikere, der nu kræver hr. Glistrup trukket for retten i en sag, som både for hr. Petersen og en hvilken som helst anden borger i dette land var endt ved landsskatteretten. Nej, hr. Glistrup skal ikke stilles anderledes end en hvilken som helst hr. Petersen, og deri ligger hovedårsagen til gruppens holdning.

Siden det nu er blevet så moderne i dette høje ting i en hvilken som helst anden anledning at flagre med § 56, så vil jeg gerne høre, om der er nogen herinde, som ønsker at formene fremskridtsgruppens 24 mand retten til at stemme efter deres overbevisning. Jeg vil gerne bede dem om at rejse sig her og nu, for så kan det jo være, at debatten skal have et lidt andet indhold. Da det ikke synes at være tilfældet, vil jeg foreslå, at man fremtidig dropper det tåbelige indlæg i debatten.

Og så er der det tilbagevendende spørgsmål om sagens politiske indhold, det indhold, som så flittigt og intenst bliver benægtet fra de andre partiers side. Jeg tror ikke, der er et medlem her i tinget eller én eneste dansker, som ikke er fuldt klar over, i hvil-

ken helt utilstødelig grad man har forsøgt at slå politisk mønt af Glistrupsagen. Jeg citerer i flæng: Glistrup kan ikke sidde i en regering, så længe han har en sag løbende ved byretten. Ingen fremskridtsfolk kan komme i betragtning ved en regeringsdannelse eller det, som man med et meget pudsigt ord herinde kalder realitetsforhandlinger, hvad det så end måtte betyde. De kan ikke blive inddraget i noget i det hele taget, så længe deres holdning i immunitetssagen er, som den er.

Med andre ord, man forsøger bevidst og utilsløret at afskære hele fremskridtsgruppen og dens vælgere fra at få politisk indflydelse. Man har forlods lagt en kurs, der har til hensigt at lægge en kvælende hånd over den indflydelse, vi har haft, har og vil få på dansk politik, og så håber man, at såvel vælgere som folketingsgruppen en dag vil blive trætte af altid at løbe panden imod en mur. Man har med andre ord her fundet den langsigtede løsning, som man i intet andet tilfælde har været i stand til at finde på Christiansborg, siden Adam var en lille dreng.

Alle midler kan og bliver benyttet. Man knalder seksspaltede overskrifter op i aviserne om, at nu er Glistrup blevet anklaget for bedrageri og åger. Og mange måneder senere kan en omhyggelig avislæser finde en beskeden notits nederst på side 6 om, at nu har anklageren desværre måttet frafalde tiltalen, for der var ikke noget grundlag. Senest i går, lige før denne debat, placerede man med velberegnet strategi Per Lindegaards store indlæg i avisen om manglende politisk indhold i Glistrupsagen. Sjældent har jeg set den berømte bukkefod stikke længere og mere forstemmende frem. Helgarderet sig har man til overmål. 3.000 punkter omfatter anklagen, og nu kan man med sindsro se frem til, at nogle af de alleryngste medlemmer af dette ting vil kunne nå at opleve byretssagens afslutning, inden de går af med pension. Deres børn vil kunne følge behandlingen ved landsretten, og hvis deres børnebørn er rigtig heldige, vil de komme til at opleve den endelige behandling ved højesteret, for det skal jo nok vise sig til den tid, at man kan give dispensation for højesteretsbehandling, for så går der jo altid et par år til.

Hele denne retssag og det faktum, at vi

[Eva Rothenberg.]

skal tage stilling til ophævelse af immunitet i en sag, der aldrig burde have været rejst, nedværdiger — og det er ikke bare min egen og gruppens mening jeg udtrykker — dette høje ting og nedværdiger det retsvæsen, som allerede for længe siden er ophørt med at være den klippe i befolkningens øjne, som et uvildigt retssystem skal være. Det nedværdiger den parlamentarisme, som først og fremmest skulle have som mærkesag at give plads for andre synspunkter end de traditionelle.

Den tidligere finansminister, hr. Anders Andersen, som selv har været udsat for nærgående spørgsmål i anledning af sin nulskattebillet, svarede med rette: min skattebillet rager kun skattevæsenet og mig selv. Men hr. Glistrup gjorde sin skattebillet til hele befolkningens sag. Havde han tiet, havde han været i salveten i dag sammen med alle de andre, som på samme måde nyder godt af en uduelig lovgivning, men så var fremskridtspartiet ikke opstået, vel? Det er vel deri og ikke i hr. Glistrups såkaldte skattecirkus, den egentlige forbrydelse ligger. I stedet for at bøjede hovedet i skam og erkende de fejl, der er begået i denne umulige og uduelige lovgivning, så ønsker de pågældende lovgivere Glistrup anbragt for tid og evighed i byretten som gidsel for deres egne gerninger.

Jeg vil derfor, så indstændigt som jeg kan det, henstille til det høje ting at betænke sig, ikke bare én, men to og tre og fire gange, for det ophæver hr. Glistrups immunitet, ikke mindst ud fra de betragtninger, der fremsættes i Johannes Evangelium, kap. 8, 7. Da vel de færreste i dette ting er så velorienterede i dette klassiske værk, at de kender citatet, skal jeg bare oplyse om, at det drejer sig om at kaste den første sten.

Jeg vil foreslå, at man i alle tilfælde venter med at træffe beslutning, indtil hvert enkelt medlem af dette ting plus den samlede presse og tv har fået udleveret en fuldstændig liste over, hvor mange medlemmer af dette ting der sidder med frikort ganske tilsvarende hr. Glistrups. Der lå adskillige frikort i kassen, allerede da jeg var oppe med mit 59 pct.-kort, og jeg tipper, der er kommet flere til siden.

Lad det komme helt klart frem for offentligheden, hvor mange der på denne måde

udnytter de skattelove, de selv har været med til at udforme, præcis på samme måde som hr. Glistrup. Så kan de jo derefter tage stilling til, om det er hr. Glistrup, der bør sidde i byretten. Jeg er i alt fald ikke i tvivl.

Arentoft (FP):

Jeg vil blot komme med den praktiske oplysning, at når vi om lidt kommer til afstemningen, og der kun er 23 nej-stemmer fra fremskridtspartiets gruppe, så skyldes det ikke, at der er et medlem, der måske er i tvivl og derfor er blevet borte fra afstemningen. Der er fuldstændig enighed i fremskridtspartiets gruppe om vores holdning til dette spørgsmål.

Grunden til, at vi kun er 23, er den, at vores medlem hr. Bach deltog i de intense forhandlinger i weekenden. Det medførte et hjertetilfælde, og derfor kan han ikke være til stede. Hans stedfortræder blev indkaldt i forgårs eftermiddag, han er gård-ejer i Nordjylland, har over 1.000 dyr at passe selv, han kom hurtigt herover i går for at blive sat ind i tingene, og han har af vores gruppeformand og af hr. Glistrup fået tilladelse til at blive væk i dag. Derfor er der kun 23, men det kunne jo meget nemt udnyttes, inden man fik den rigtige forklaring.

Glistrup (FP):

I mandags forhandlede dette ting om, hvordan indkomstdannelsen skulle være i det næste par år for størstedelen af befolkningsgrupperne. I går beskæftigede vi os med, hvordan boligforholdene og byggeforholdene skal være i de næste 4 år. I forgårs var det århundredets største våbenhandel, der stod på dagsordenen. I dag kommer vi til den forhøjelse af den skattefri bundgrænse, som forhåbentlig vil medføre, at Danmark i løbet af få år bliver et væsentlig bedre land at leve i, end det hidtil har været.

I næste uge er det de tusindvis af poster på finansloven, der står på dagsordenen. En anden gang er det en folkepensionsreform, en skolelovgivning, en markedsordning for EF, en Storstrømsbro, der er afgørende for en hel landsdels trivsel, og sådan vil vi gang efter gang, dag efter dag, os der er medlem af folketinget, skulle beskæftige os med meget, meget vidtrækkende og meget, meget store spørgsmål.

[Glistrup.]

For at kunne gøre det på forsvarlig måde er det nødvendigt, at man har den fornødne tid til roligt at gennemgå materialet, overveje argumenterne for og imod de løsninger, som kan komme på tale, drøfte dem både med gruppefæller og med andre her i parlamentet, simpelt hen for at være med til at forme løsningerne på den bedst mulige måde.

Og ikke mindst, men først og sidst er det nødvendigt, at man holder kontakten til den befolkning, der er vores alle sammens arbejdsgiver, for at følge med i de strømninger, der rører sig om spørgsmålene ude i befolkningen og for omvendt at kunne meddele de synspunkter, de meninger, man har under dannelse.

Alt dette er særdeles tidkrævende. Mindre tidkrævende bliver det ikke, når man af en vælgergruppe og en folketingsgruppe er blevet betroet hvervet at være den i vidt omfang koordinerende kraft, som ønskes udspurgt i alle de forskellige spørgsmål, som kommer frem til drøftelse, og når man står i et parti, der er nyt og på vej til at opbygge en ny ideologi.

Det turde vist være åbenbart for enhver med det mindste kendskab til arbejdsforholdene herinde, at det vil være plat umuligt rent fysisk at forene både at skulle opfylde disse krav så godt, man nu menneskeligt evner det, og så samtidig skulle ofre de kræfter, der skal til, hvis man skal forsvare sig over for det bjerg af dokumenter, foreløbig 50.000 sider, som man for millionvis af skatteyderkroner har fået stablet op til den anklage, man har fabrikeret imod mig.

Man må simpelt hen træffe et valg. Skal man foretrække at gøre forsvaret rimeligt, skal man koncentrere sin tid og sine kræfter om det, eller skal man koncentrere sin tid og sine kræfter om det, som nogle vælgere, tør jeg i hvert tilfælde sige — ikke så få, tør jeg måske være så ubeskedent at tilføje — har bedt mig om at udføre herinde? Her må man som så ofte vælge på grundlag af arbejdsopgavernes vigtighed. Jeg tror ikke, der er nogen, der vil kunne fortænke mig i, at det valg, som jeg har truffet, og det valg, som vil blive mit i den kommende tid, ikke vil blive overensstemmende med dem, der nu om et øjeblik stiller sig op og stemmer ja i

den forhåbning, at så vil man meget hurtigt kunne undgå at se mig herinde og undgå at have min måde at påvirke begivenhederne på til at spille ind herinde. Mit valg — og et valg bliver det nødvendigt at træffe, når man udsættes for en sådan forfølgelse, som der her er tale om — vil blive det, at jeg vil forsøge at gøre mit folketingsarbejde så længe, der overhovedet er nogen som helst fysisk mulighed for det, og det vil i enhver henseende gå forud for denne retssag, som er stablet op.

Det er jo en sag, som har givet sig mange besynderlige udslag. Senest er der sket det, som vist aldrig er set før, at rigsadvokaten begynder at skrive en lang artikel, hvor han støtter de af hr. Schlüter og flere medlemmer herindefra, bl. a. af statsministeren, anførte synspunkter om sagens nærmere forløb som en rent juridisk affære.

Rigsadvokaten havde stort set 3 argumenter. For det første anførte han helt på linje med ordføreren for venstresocialisterne her i dag, at han mente, der var tale om en berigelse og om at hjælpe og gavne de velhavende. Tværtimod, hvis rigsadvokaten havde kendt noget til de sagsakter, på grundlag af hvilke han så forhastet ved bededagskrisens udløsning udfærdigede et anklageskrift, ja, så havde han også vidst, at det, der er det karakteristiske, det er netop ikke pengeindtjening, hverken for mit vedkommende eller for de klienter, der har været tale om at hjælpe. Der er tværtimod tale om at påvise, at alle i dette land kan undgå det umådelig dårlige skattesystem, som vi har her.

Det andet argument var, at rigsadvokaten ville rette fremskridtsmand for embedsmand, idet han henviser til: ja men der har jo ligget selvangivelser tilbage fra 1964, længe før hr. Glistrup viste sig i Focusudsendelsen. Derfor må dette være noget, som ikke har med politik at gøre. Men rigsadvokaten vil vide, at disse selvangivelser har været gennemrøntgenanalyseret af embedsmænd den ene efter den anden, og ingen har drømt om at gøre noget som helst strafbart ud af det, før rigsadvokaten træffer sin beslutning engang her i 1974 og vi den 17. maj 1974 får at vide, at disse forhold tilbage fra 1960erne nu drages ind i sagen som noget, der nu skal kriminaliseres. Der er ikke

[Glistrup.]

tale om, at det er et begivenhedsforløb, der hænger sammen i den rækkefølge, som rigsadvokaten søger at foregive.

For det tredje henviser rigsadvokaten til, at højesteret har jo sagt, at det er ikke sandsynliggjort, at der bag selve tiltalebeslutningen og tiltalegrundlaget ligger politiske motiver. Det kan den samme rigsadvokat jo glimrende gøre, når han først har fået sin embedsmandsstøtte til, at der ikke skal føres vidner vedrørende spørgsmålet. Så er det selvfølgelig meget svært at sandsynliggøre, at beviset noget, når der ikke kan være tale om nogen forudgående vidneførsel.

Min tid er ved at rinde ud, i hvert tilfælde min taletid heroppe, kan jeg se på lampen, der er blevet tændt. Jeg vil opfordre til, at hvert enkelt medlem herinde forsøger at overveje den problemstilling, om man synes, det er fair og rimeligt, at politiske modstandere skal stemme på en sådan måde, at man afskærer en mand fra et andet politisk parti, en anden politisk bevægelse, fra at øve sin indsats herinde i folketinget så godt som muligt, om det virkelig kan være en rimelig fordeling. Jeg kan forstå, hvis man unnlader at stemme, men at man imod den gruppe, hvortil jeg hører, mod den gruppes enstemmige indstilling fra de andre politiske modstanderes side gennemtrumfer, at denne sag skal køre, og man derigennem skulle kunne få lettere spil i forhold til fremskridtspartiet, det er en holdning, som er meget dårligt forenelig med folkestyrets grundsætninger, som er meget dårligt forenelig med reglen i grundlovens § 57 om, at folketinget skal træffe afgørelser, altså i visse tilfælde stemme ja og i visse tilfælde stemme nej, og som er udtryk for en foragt for de domstole, som man fra hr. Schlüters og fleres side hævder at man sætter så højt. Det er bestemt ikke lykkeligt for domstolene at skulle overbebyrdes med at træffe en afgørelse i en sag af denne art. Det har altid været ulykkeligt for domstolene at blive blandet ind i den politiske kamp.

Derfor, ud fra enhver respekt for grundlovsautoriteterne, turde det være så nogenlunde givet, at der kan ikke med god samvittighed stemmes ja til justitsministerens anmodning.

Skytte (RV):

Jeg skal ikke her komme ind på de udtalelser, der er fremsat om sagens politiske indhold, på anden måde end ved at citere højesterets kendelse herom. Jeg beder om formandens tilladelse til et lidt længere citat end vanligt her fra Berlingske Tidende den 12. marts d. å. Højesterets kendelse lyder således:

„Tiltalen angår unddragelse af skat gennem svigagtigt urigtige selvangivelser og andre urigtige og vildledende oplysninger til skattevæsenet, bedrageri over for klienter i tilslutning til behandling af deres skattesager, samt overtrædelse af straffelovens § 296, stk. 1, nr. 2, ved urigtigt at have angivet, at aktiekapitalen i en række af tiltalte anmeldte aktieselskaber var fuldt og kontant indbetalt. Forholdene med hensyn til overtrædelse af skattelovgivningen er karakteriseret ved, at der herved antages opnået eller tilsigtet opnået økonomisk fordel for tiltalte eller hans klienter.

Ingen af de af tiltalen omfattede forhold findes herefter, såfremt det efter en bevisførelse bliver fastslået, at der er handlet på ulovlig vis, at kunne anses som politiske lovovertrædelser, og dette må gælde, uanset at tiltalte bl. a. under henvisning til sin politiske virksomhed hævder, at motivet til de dispositioner, han har foretaget, for hans eget vedkommende ikke har været at opnå økonomisk fordel, men at han hermed har haft et politisk sigte.

Det findes ikke sandsynliggjort, at politiske hensyn — som af tiltalte hævdede — har haft indflydelse på tiltalens rejsning og sagens behandling, men dette spørgsmål findes i øvrigt ikke at have betydning for afgørelsen af, om der foreligger en politisk lovovertrædelse, jfr. retsplejelovens § 687, stk. 1, c).

Den påkærede kendelse vil herefter være at stadfæste.“

Jeg mener, at denne kendelse også burde findes i Folketingstidende.

Hermed sluttede forhandlingen.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Jeg skal lade afstemningen over udvalgsflertallets indstilling foretage ved navneop-råb.

[Første næstformand.]

Udvalgsflertallets indstilling blev ved det herefter foretagne navneopråb, som nedenstående liste viser,

vedtaget med 129 stemmer mod 23; 1 medlem stemte hverken for eller imod; 26 medlemmer var fraværende.

Ja:

Abel (CD), Ritta Ahm (KrF), Anders Andersen (V), Erik Andersen (S), Kaj V. Andersen (V), Kirsten Sparre Andersen (V), Normann Andersen (S), Nyboe Andersen (V), Svend Andersen (Bornh.s a.) (S), Arnfast (CD), Erik Bauer (CD), Bernhard Baunsgaard (RV), Gunner Baunsgaard (RV), Dorte Bennedsen (S), Bilgrav-Nielsen (RV), Biltzing (V), Arne Bjerregaard (KrF), Ritt Bjerregaard (S), Boertmann (VS), Kurt Brauer (SF), Brixtofte (V), Brøndsted (V), Burgdorf (KF), Camre (S), Chr. Christensen (KrF), Arne Christiansen (V), Christophersen (V), Haunstrup Clemmensen (KF), Poul Dalsager (S), Knud Damgaard (S), Erling Dinesen (S), Enggaard (V), Jens Foged (V), Steen Folke (VS), Fuglsang (DKP), Grünbaum (S), Guldberg (V), Hagen Hagensen (KF), Holger Hansen (V), Ivar Hansen (V), Jens Kristian Hansen (S), Jørgen Peder Hansen (S), Karen Thurøe Hansen (KF), Kurt Hansen (VS), Lysholt Hansen (S), Ove Hansen (S), Poul Hartling (V), Svend Haugegaard (RV), Thomas Have (S), Heinesen (S), Kristine Heltberg (SF), Hjortnæs (S), Dycke Hoff (S), Peter Holst (V), Honoré (KrF), Houbak (V), Hovmand (V), Grete Hækkerup (S), Per Hækkerup (S), John Haaber (V), Jens Jacobsen (V), Svend Jakobsen (S), Egon Jensen (S), Erling Jensen (S), Henning Jensen (S), Jens Peter Jensen (V), Jørgen Jensen (DKP), Karlskov Jensen (V), Knud Jespersen (DKP), Lars Emil Johansen (SF), Anker Jørgensen (S), Søren B. Jørgensen (S), Kampmann (S), Risgaard Knudsen (S), Ejler Koch (S), Elsebeth Kock-Petersen (V), Kofoed (V), Jeppe Kristensen (V), Inge Krogh (KrF), Edele Kruchow (RV), Morten Lange (SF), Lennart Larson (V), Lembourn (KF), Lerke (S), Nathalie Lind (V), Lowzow (KF), Freddy Madsen (DKP), Mette Madsen (V), K. J. Mortensen (S), Poul Mortensen (S), Gerda Møller (KF), Jens Møller (KrF), Orla

Møller (S), Poul H. Møller (KrF), Røtzler Møller (V), Otto Mørch (S), Helge Nielsen (S), Johan Nielsen (S), Karl Nielsen (S), Tove Nielsen (V), Ninn-Hansen (KF), Ib Nørlund (DKP), Kjeld Olesen (S), Aase Olesen (RV), Erling Olsen (S), Birgitte Oxdam (V), Aksel Pedersen (V), Inger Stilling Pedersen (KrF), Robert Pedersen (S), Buchart Petersen (S), Ingomar Petersen (RV), Johan Philipsen (V), Fogh Rasmussen (V), Hanne Reintoft (DKP), Rosing (Grønl.), Winnie Russell (S), Schlüter (KF), Sigsgaard (VS), Anna Dorith Skriver (V), Skytte (RV), Stetter (KF), Stinus (RV), Ebba Strange (SF), Søgaard (S), Jacob Sørensen (V), Chr. Thomsen (S), Birte Weiss (S), Ømann (SF) og Kristen Østergaard (V).

Nej:

Svend Andersen (Rosk.a.) (FP), Arentoft (FP), Bay (FP), Dohrmann (FP), Erlendsson (FP), Glensgård (FP), Glistrup (FP), Halvgaard (FP), Hølge (FP), Ove Jensen (FP), Tandrup Jensen (FP), Jørgen Junior (FP), Kjærulff-Schmidt (FP), Kaj Larsen (FP), Maisted (FP), Nauerby (FP), Parning (FP), Poulsgaard (FP), Eva Rothenborg (FP), Jytte Røge (FP), Tange (FP), Voigt (FP) og Wamberg (FP).

Stemmer ikke:

Patursson (Færø.).

Fraværende:

Albertsen (S), Auken (S), Hilmar Baunsgaard (RV), Lasse Budtz (S), Poul Dam (SF), Lone Dybkjær (RV), Ole Espersen (S), Gudme (RV), Kaj Hansen (DKP), Erik Holst (S), Bertel Haarder (V), Hans Jørgen Jensen (S), Søren Jensen (Hasseris) (V), Knie-Andersen (V), Wichmann Madsen (V), Maigaard (SF), Niels Matthiasen (S), Brøndlund Nielsen (V), Gert Petersen (SF), Grethe Philip (RV), Henning Philipsen (SF), Kaj Poulsen (S), Jes Schmidt (CD), Svend Erik Sørensen (KrF), Tang Sørensen (FP) og Tastesen (S).

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Der vil nu blive givet justitsministeren meddelelse om denne vedtagelse.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Udsættelse af ikrafttrædelsestidspunktet) [af Erlendsson m. fl.].

(Lovforslag nr. 58. Fremsat 20/2 75).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Socialministeren (Eva Gredal):

Når fremskridtspartiet nu genfremsætter sit forslag fra tiden kort før folketingsvalget om at udskyde bistandslovens ikrafttrædelse til den 1. april 1978, kan det næppe undre nogen, at jeg må tage afstand fra tanken bag dette forslag.

Spørgsmålet om bistandslovens ikrafttrædelse har jo allerede været genstand for en indgående debat her i tinget. Mange vil sikkert kunne huske, at jeg, da jeg under min første periode som socialminister genfremsatte bistandsforslaget i oktober 1973, gik ind for 1. april 1975 som ikrafttrædelsestidspunkt. Denne dato blev fastholdt af min efterfølger på ministerposten, hr. Jacob Sørensen, da lovforslaget på ny genfremsattes i anden samling af folketingsåret 1973-74. Det var et af de punkter, hvor der var fuldstændig enighed mellem partiet venstre og socialdemokratiet under hele folketingsbehandlingen. Også under den afgørende afstemning ved anden behandling, der jo gav til resultat, at der var én stemmes flertal for at udsætte ikrafttrædelsen til 1. april 1976.

Såvel den tidligere socialminister som jeg har hele tiden været af den opfattelse, og her har vi også været på linje med de kommunale organisationer, at der, siden forslaget til ny bistandslov blev fremsat første gang, er sat så meget forberedende arbejde i gang rundt om i kommuner og amtskommuner, at en for lang frist inden lovens ikrafttrædelse blot vil betyde en svækkelse af interessen for disse forberedelser hos medarbejderne i den sociale sektor.

Hertil kommer, at en forlængelse af overgangsperioden betyder alt for stor usikkerhed hos personalet ved de institutioner, revalidering og mødrehjælp, der skal nedlægges ved lovens ikrafttræden.

Fremskridtspartiets forslag er begrundet i økonomiske hensyn. Det er tanker, der efter min mening bygger på en misforståelse. Bi-

standsloven er ikke en lov, der i første række betyder merudgifter, men det er en lov, som betyder, at de ressourcer, der sættes ind på hele det område af den sociale lovgivning, som denne lov skal dække, anvendes på en mere ligelig og hensigtsmæssig måde. Jeg kan oplyse, at efter de nugældende love drejer det sig om et samlet udgiftsbeløb for det offentlige på omkring 7 mia kr.

Det er fremhævet såvel i bemærkningerne til lovforslaget som i svar på flere spørgsmål fra folketingets socialudvalg, at de eneste udgiftsstigninger, der på kortere sigt er forbundet med bistandsloven, er knyttet til kontantydelseerne. Det er udgifter som følge af, at man efter bistandsloven altid, så længe det drejer sig om forbigående økonomiske vanskeligheder, skal kunne yde hjælp efter de nuværende retningslinjer for udvidet hjælp efter forsorgsloven, altså den samme tankegang, som ligger bag det lovforslag, jeg har fremsat i denne folketingssamling om ændring i forsorgsloven, så der kan gives hjælp efter disse retningslinjer til arbejdsløse.

Merudgifterne ved disse regler i bistandslovens kontanthjælpsafsnit er i bemærkningerne opgjort til 40-50 mill. kr. Der knytter sig imidlertid stor usikkerhed til denne beregning, som naturligvis navnlig vil påvirkes af beskæftigelsessituationen. Men hvis der tages forskud på bistandslovens regler med hensyn til de arbejdsløse ved en ændring af forsorgsloven allerede nu, så bliver der ikke for denne gruppe merudgifter, når bistandsloven træder i kraft.

Såvel folketingets socialudvalg som det økonomisk-politiske udvalg har stillet spørgsmål om personaleforøgelse og nybyggeri i anledning af bistandsloven. Socialministeriet har i forbindelse hermed i sommeren 1974 foretaget en rundspørge til kommuner og amtskommuner, der har givet til resultat, at der ikke på kortere sigt skulle blive tale om nogen nettoforøgelse af personalet i den sociale sektor, idet de nye opgaver, der lægges ud til kommuner og amtskommuner, klares ved ansættelse af det personale, der samtidig frigøres fra de statslige organer, som skal nedlægges. Endvidere er det oplyst, at egentligt nybyggeri på grund af bistandsloven ikke skulle være nødvendigt på kortere sigt.